

Schokgolf

Van Clive Cussler verschenen eerder bij The House of Books:

DIRK PITT-AVONTUREN

De pijl van Poseidon
Wassende maan
Poorten van Hades
Duivelsadem
Trojaanse Odyssee
De schat van Khan
Zwarte wind
Het logboek
Dodelijk tij

DOSSIER OREGON-AVONTUREN

De stille zee
De kaper
Dodenschip
Het oog van de orkaan
Het goud van Kamtsjatka
Heilige Steen
Gouden Boeddha

KURT AUSTIN-AVONTUREN (NUMA-FILES)

De storm
Medusa
De Navigator
Poolstorm
Verloren stad
Serpent
Witte dood
Vuurijs
Het blauwe goud

ISAAC BELL-AVONTUREN

De saboteur

Clive Cussler

Schokgolf

the house of books

Met grote waardering opgedragen aan dr. Nicholas Nicholas, dr.
Jeffrey Taffet en Robert Fleming

Oorspronkelijke titel

Shock Wave

Uitgave

Simon & Schuster, New York

Copyright © 1996 by Clive Cussler

By arrangement with Peter Lampack Agency, Inc. 350 Fifth Avenue, Suite 5300,
New York, NY 10118 USA

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2014 by The House of Books,
Amsterdam

Vertaling

Ton Koster

Omslagontwerp

Loudmouth

Omslagillustratie

Arthus Haas

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 4469 1

ISBN 978 90 443 4544 5 (e-book)

NUR 332

www.thehouseofbooks.com

www.dutch-media.nl

All rights reserved

Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd en/of openbaar worden gemaakt
door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voor-
afgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

The House of Books is een imprint van Dutch Media Books bv

Het vlot van de Gladiator

17 januari 1856
De Tasmanzee

Van de vier in Aberdeen, Schotland, in 1854 gebouwde klippers onderscheidde zich er een van de andere drie. Ze heette de *Gladiator*, mat 1256 ton, was 198 voet lang en 34 voet breed en had drie torenhoge masten die in een schuine hoek naar de hemel reikten. Ze was een van de mooiste klippers ooit te water gelaten, maar in ruw weer was ze vanwege haar te slanke bouw een gevaarlijk schip om op te varen. Ze kon op het minste zuchtje wind varen en werd nooit ofte nimmer door windstilte vertraagd.

Helaas was ze een schip dat onvoorzien tot vergetelheid gedoemd was.

Haar reders rustten haar uit voor de handel met en emigrantenvervoer naar Australië, en ze was een van de weinige klippers die voor vervoer van zowel vracht als passagiers ontworpen waren. Maar ze ontdekten al gauw dat er weinig kolonisten waren die het geld konden neertellen voor de eerste- en tweede-klas-hutten. Het bleek dat het veel voordeliger was regeringscontracten te verwerven voor het transport van gevangenen naar het continent dat aanvankelijk als 's werelds grootste gevangenis dienstdeed.

De *Gladiator* werd onder het bevel geplaatst van Charles 'Bully' Scaggs, een van de meest meedogenloze klipperkapiteins. Zijn bijnaam 'de Tiran' was welverdiend. Hoewel Scaggs voor luie of onhandelbare bemanningsleden nooit de zweep hanteerde, joeg hij zijn mannen en schip meedogenloos op om de overtochten tussen Engeland en Australië in recordtijd af te leggen. Zijn agressieve methode wierp resultaten af. Haar derde thuisreis legde de *Gladiator* in 63 dagen af, een record dat vandaag de dag voor zeilschepen nog steeds geldig is.

Die snelle overtochten waren een hemels geschenk voor de gevangenen, voor wie de reis een nachtmerrie vol vreselijke martelingen betekende. De tragere handelsschepen deden er vaak drie en een halve maand over.

De veroordeelden werden als vee benedendeks opgesloten. Er zaten een paar geharde criminelen tussen en een paar politieke dissidenten, maar de meesten waren arme sloebbers die wat kleren of een hap eten hadden gestolen. De mannen werden voor elk mogelijk misdrijf, van moord tot zakkenrollen, naar de strafkolonie gestuurd. De vrouwen, die door een dikke tussenwand van de mannen gescheiden zaten, waren meestal voor kruimeldiefstal of winkeldiefstal veroordeeld. Er waren weinig voorzieningen voor beide groepen. Kleine houten britsen met dunne matras, het minimum aan hygiënische gemakken en eten met weinig voedingswaarde was hun lot voor de maanden op zee. Een rantsoen suiker, azijn en citroensap tegen scheurbuik en 's avonds een halve pint port voor het moreel waren hun enige luxe. Ze werden bewaakt door een klein detachement van tien man van het New South Wales Infantry Regiment, onder bevel van luitenant Silas Sheppard.

Ventilatie was er nauwelijks. De enige frisse lucht kwam door de zware tralieluisen die altijd stevig dichtgeschroefd zaten. In de tropen was het er tijdens de smoorhete dagen verstikkend. Maar tijdens slecht weer hadden ze nog meer te lijden, aangezien ze, koud en nat, in bijna volkomen duisternis, door de golven tegen de romp gesmeten werden.

Op de gevangenschepen moest er altijd een dokter aanwezig zijn, en de Gladiator vormde daarop geen uitzondering. De toezichthoudend chirurgijn Otis Gorman hield de gezondheid van de gevangenen in de gaten en zorgde ervoor dat kleine groepjes, als het weer het toeliet, aan dek konden komen voor frisse lucht en lichaamsbeweging. Voor de scheepsartsen werd het een erezaak om te kunnen beweren dat ze bij aankomst in Sydney geen enkele gevangene verloren hadden. Gorman was oprecht met zijn beschermelingen begaan. Hij stak gezwollen door, paste indien nodig aderlatingen toe, gaf advies over en behandelde snijwonden en blaren, diende purgaties toe en zag erop toe dat de waterclosetten met

chloor geschrobd, kleren gewassen en pisbakken geschuurd werden. Meestal kreeg hij een dankbrief van de gevangenen als ze aan land werden geleid.

‘Bully’ Scaggs negeerde over het algemeen de ongelukkigen die benedendeks opgesloten zaten. Recordovertochten waren zijn handelsmerk. Zijn ijzeren discipline en agressiviteit hadden hem flink wat premies opgeleverd van tevreden reders en hadden hem met zijn schip in de legenden over klippers onsterfelijk gemaakt.

Op deze reis rook hij een nieuw record, en hij was dan ook meedogenloos. In de tweeënvijftig dagen sinds hij Londen had verlaten op weg naar Sydney met een lading handelsgoederen en 192 veroordeelden, waaronder 24 vrouwen, had hij het uiterste van de Gladiator geëist en tijdens stormen zelden zeil ingenomen. Zijn doorzettingsvermogen had hem een ongelooflijke 439 mijl in vierentwintig uur opgeleverd.

En toen was het afgelopen met Scaggs’ geluk. Aan de horizon doemde het onheil op.

Een dag nadat ze veilig de Straat Bass tussen Tasmanië en de zuidelijke punt van Australië door waren gevaren, vulde de avondlucht zich met dreigend zwarte wolken die de sterren uitvaagden en kwam er een gemene golfslag op. Scaggs wist niet dat er zuidoostelijk van de Tasmanzee een volwassen tyfoon in aantocht was. Al waren ze nog zo stevig en snel, de klippers waren niet van de woede van de Stille Zuidzee gevrijwaard.

Het zou de meest woeste en vernietigende tyfoon in de herinnering van de bewoners van de Zuidzee-eilanden worden. Met het uur nam de wind in snelheid toe. De golven groeiden aan tot omhoog torenende bergen die uit het donker aangedonderd kwamen en over de hele lengte van de Gladiator insloegen. Scaggs was te laat met het bevel om de zeilen te reven. Een felle windstoot scheurde het canvas aan flarden, maar niet voor de masten als lucifershoutjes afknapt en het want en de ra’s op het dek neervielen. Alsof ze de troep wilden opruimen spoelden de beukende golven de wirwar van touwen en masten overboord. Een tien meter hoge golf sloeg over de achterboeg en spoelde over het hele schip heen waarbij hij de kapiteinshut verpletterde en het roer afrukte. De reddingsboten, het

stuurrad, het dekhuis en de kombuis werden van het dek weggespoeld. De luiken werden ingedrukt en het water stroomde ongehinderd het ruim binnen.

Deze ene, dodelijke golf had de eens zo gracieuze klipper plotseling tot een stuurloos, verminkt wrak geslagen. Ze werd als een hulpeloos blok hout door de golven heen en weer geworpen. Niet in staat de storm te weerstaan bleef de ongelukkige bemanning en de vracht veroordeelden niets anders over dan de dood onder ogen te zien terwijl ze vol angst wachtten tot het schip aan haar uiteindelijke duik naar de rusteloze diepten zou beginnen.

Twee weken nadat de Gladiator de haven had moeten aandoen, werden er schepen uitgestuurd om de bekende klipperroutes door Straat Bass en de Tasmanzee af te zoeken, maar ze konden geen spoor van overlevenden, lijken of drijvend wrakhout vinden. Haar reders schreven haar af, de verzekeraars dokten, de familie van de bemanning en de veroordeelden rouwden, en de herinnering aan het schip vervaagde naarmate de tijd verstreek.

In de verzekeringskamer van Lloyd's of London, de beroemde scheepsverzekeraars, werd het verlies van de Gladiator in het journaal tussen het vergaan van een Amerikaanse stoomsleper en het vastlopen van een Noorse vissersboot ingeschreven.

Er verliepen bijna drie jaar voor de geheimzinnige verdwijning werd opgelost.

De scheepvaartwereld wist niet dat nadat de tyfoon naar het westen was overgewaaid de Gladiator ongelooflijk genoeg nog steeds rondreed. De geteisterde klipper had het gepresteerd te overleven. Maar de zee drong alarmerend snel door de gespleten planken van de romp naar binnen. De volgende middag stond er zes voet water in het ruim, en de pompen vochten tevergeefs.

Kapitein 'Bully' Scaggs' stalen uithoudingsvermogen wankelde geen moment. De bemanning zwoer dat hij het schip uit louter koppigheid drijvende hield. Streng en kalm vaardigde hij bevelen uit, waarbij hij de veroordeelden die tijdens de storm door het constante heen-en-weer-gebeuk geen zware verwondingen hadden opgeloo-

pen aan de pompen zette, zodat de bemanning zich op de reparatie van de lekkende romp kon concentreren.

De rest van de dag en de nacht probeerden ze het schip lichter te maken door de vracht en elk niet volkomen onmisbaar gereedschapsstuk overboord te gooien. Het haalde niets uit. Het was verspilde tijd en moeite. De volgende ochtend stond het water drie voet hoger.

In de middag legde een uitgeputte Scaggs zich bij de nederlaag neer. Niets of niemand kon de Gladiator redden. En zonder sloepen restte er nog maar één wanhopige gok om de zielen aan boord te redden. Hij gaf luitenant Sheppard bevel de gevangenen vrij te laten en ze in een rij voor de wakende blikken van zijn gewapende detachement soldaten op te stellen. Alleen degenen aan de pompen en bemanningsleden die koortsachtig probeerden de lekken te dichten bleven op hun post.

‘Bully’ Scaggs had geen zweep of pistool nodig om volkomen meester over zijn schip te zijn. Hij was een reus van een man met de bouw van een steenhouwer. Hij mat een meter vijftachtig en had olijfgrijze ogen die in een getaand en verweerd gezicht stonden, dat omlijst werd door een bos zwart haar en een magnifieke baard die hij voor speciale gelegenheden vlocht. Hij sprak met een zware, resonerende stem die zijn gezag onderstreepte. Hij was een kranige negenendertigjarige, in de bloei van zijn leven.

Hij liet zijn blik over de veroordeelden glijden en schrok van het aantal verwondingen, de blauwe plekken, de verstuikingen en de in bebloede lappen gewikkelde koppen. Angst en ontzetting stonden op ieders gezicht te lezen. Hij had nog nooit een groep afzichtelijker mannen en vrouwen bij elkaar gezien. Ze waren over het algemeen klein van stuk, ongetwijfeld door een levenslang onvoldoende dieet, en zagen er vaal en uitgemergeld uit. Ze vormden het uitschot van de Britse maatschappij, cynisch, ongevoelig voor het woord Gods, zonder enige hoop hun moederland terug te zien of een productief leven te leiden.

Toen de arme drommels de vreselijke schade aan dek zagen, de stompen van de masten, de verbrijzelde afscheidingswanden en de afwezigheid van de sloepen, werden ze door wanhoop overmand.

De vrouwen begonnen van angst te krijsen, op één na, zag Scaggs, die bij de rest afstak.

Zijn blik bleef even op de veroordeelde vrouw rusten die bijna net zo lang was als de meeste mannen. Ze had lange, gladde benen die vanonder haar rok zichtbaar waren. Haar slanke middel werd overschaduwd door een fraai gevormde borstpartij die boven de rand van haar blouse uitstak. Haar kleren zagen er schoon en netjes uit en haar tot op haar billen hangende stroblonde haar had een verzorgde glans, in tegenstelling tot dat van de andere vrouwen, dat er in vettige pieken bij neerhing. Ze stond fier rechtop en verborg haar angst achter een tartende blik waarmee ze door ogen zo blauw als een bergmeer naar Scaggs terugkeek.

Scaggs liet zijn gedachten niet verder afdwalen en concentreerde zich op de huidige noodsituatie.

‘De toestand is niet veelbelovend,’ sprak hij de veroordeelden toe. ‘Ik moet u in alle eerlijkheid vertellen dat het schip ten ondergang gedoemd is, en aangezien de zee onze sloepen heeft vernietigd, kunnen we het niet verlaten.’

Zijn woorden veroorzaakten een gemengde reactie. De infanteriesoldaten van luitenant Sheppard keken stram en zwijgend toe hoe de meeste veroordeelden begonnen te jammeren en kreunen. In de verwachting dat het schip elk moment uit elkaar kon vallen, knielden een aantal veroordeelden neer teneinde de hemel om redding te smeken.

Alsof hij het geweeklaag niet hoorde, vervolgde Scaggs: ‘Met de hulp van de barmhartige God zal ik trachten elke levende ziel aan boord te redden. Ik ben van plan een vlot te bouwen dat groot genoeg is om iedereen aan boord te dragen tot we door een passerend schip gered worden of aan het vasteland van Australië aanspoelen.’

‘Neem me niet kwalijk, schipper, maar wanneer denkt u dat we opgepikt kunnen worden?’

Deze vraag werd met een geringschattende uitdrukking gesteld door een reus van een kerel die met kop en schouders boven de rest uitstak. In tegenstelling tot zijn kornuiten was hij modieus gekleed en zat elk haartje nauwkeurig op zijn plaats.

Alvorens te antwoorden wendde Scaggs zich tot luitenant Sheppard. ‘Wie is die dandy?’

Sheppard boog zich naar de kapitein over: ‘Heet Jess Dorsett.’

Scaggs trok zijn wenkbrauwen op. ‘Jess Dorsett, de struikrover?’

De luitenant knikte. ‘Dezelfde. Heeft een fortuin bij elkaar geroofd voor hij in de kraag gegrepen werd. De enige in deze mottige meute die kan lezen en schrijven.’

Scaggs realiseerde zich onmiddellijk dat de struikrover van pas kon komen als er een preciaire situatie zou ontstaan. De kans op munterij was reëel. ‘Ik kan u allen een kans op het leven bieden, meneer Dorsett. Verder beloof ik niets.’

‘En wat verwacht u dan van mij en mijn gedegenereerde vrienden hier?’

‘Ik verwacht dat ieder die daartoe in staat is meehelpt bij de bouw van het vlot. Eenieder die weigert of de kantjes eraf loopt, wordt op het schip achtergelaten.’

‘Hoor je dat, jongens?’ riep Dorsett tegen de verzameling veroordeelden. ‘Werken of verrekken.’ Tegen Scaggs zei hij: ‘Er is geen enkele matroos onder ons. U zult ons moeten vertellen hoe we het aan moeten pakken.’

Scaggs wees naar zijn eerste officier. ‘Ik heb meneer Ramsey de taak gegeven het vlot te ontwerpen en te bouwen. Een ploeg bemanningsleden die we niet nodig hebben om ons drijvende te houden zal bij de constructie leiding geven.’

Met zijn een meter zesentachtig was Jess Dorsett een reus, zoals hij tussen de andere veroordeelden stond. Zijn schouders onder de dure, fluwelen jas waren breed en krachtig. Zijn lange, koperkleurige haar hing los over de jaskraag. Hij had een grote neus, hoge jukbeenderen en een zwaar aangezette kaak. Ondanks de ontberingen van twee maanden opsluiting in het scheepsruim, zag hij eruit alsof hij zojuist uit een Londense salon kwam.

Voor ze zich van elkaar afwendden, wisselden Dorsett en Scaggs een korte blik. De eerste officier Ramsey voelde de intensiteit. De tijger en de leeuw, peinsde hij, en vroeg zich af wie aan het eind van deze bezoeking overeind zou blijven.

Gelukkig was de zee kalm, aangezien het vlot in het water gebouwd moest worden. De constructie begon met het overboord gooien van het materiaal. Het raam werd samengesteld uit de overblijfselen van de mast die met een sterk touw aan elkaar werden gesjord. Fusten wijn en vaten meel bestemd voor de kroegen en grutterswinkels in Sydney werden leeggegoten en voor extra drijfvermogen aan de binnenkant van de masten vastgebonden. Als dek werden zware planken op de masten gespijkerd, waarop op heuphoogte een reling bevestigd werd. Voor en achter kwamen twee reserve-ra's die van zeilen, want en tuitouwen werden voorzien. Hoewel het vlot van tachtig voet lang en veertig breed erg groot leek, zaten, nadat de levensmiddelen aan boord geladen waren, de 192 veroordeelden, 11 soldaten, de bemanning van achtentwintig koppen inclusief 'Bully' Scaggs – een totaal van 231 – als haringen in een ton opeengepakt. Aan wat de achterstevan moest verbeelden, werd een rudimentair roer aan een geïmproviseerde helmstok vastgemaakt.

Houten vaten met water, citroensap, gepekeld varkens- en rundvlees en kaas, en een aantal potten in de kombuis gekookte rijst en erwten werden aan boord gehesen en tussen de masten vastgebonden onder een groot canvas doek dat over tweederde van het vlot was gespannen tegen de brandende zonnestralen.

Het vertrek werd gezegend door een heldere lucht en een zee zo glad als een vijver. De soldaten met hun musketten en sabels ontscheepten als eersten. Daarna kwamen de veroordeelden, die maar al te blij waren aan het zinkende schip te ontsnappen. De scheepsladder kon hen niet allemaal dragen, de meesten klommen langs touwen overboord. Een paar sprongen of vielen het water in en moesten door de soldaten gered worden. De zwaargewonden werden in draagbanden naar beneden gelaten. De exodus verliep tot ieders verbazing vlekkeloos. Binnen twee uur zaten alle 203 veilig op de plek op het vlot die hun door Scaggs was aangewezen.

Kapitein Scaggs was de laatste die het steil hellende dek verliet. Hij liet een kist in de armen van eerste officier Ramsey vallen waarin twee pistolen zaten, het logboek, een chronometer, een kompas en een sextant. Voor hij over de reling klom deed hij een kruispeiling, maar hij vertelde niemand, zelfs Ramsey niet, dat de storm de

Gladiator ver van de normale scheepsroute geblazen had. Ze dreven in een verlaten gebied van de Tasmanzee, driehonderd mijl van de dichtstbijzijnde Australische kust vandaan en om het nog erger te maken dreef de stroming hen dieper het niets in waar geen schepen varen. Hij raadpleegde zijn kaarten en besloot dat er slechts één hoop overbleef: de tegenstroming en winden gebruiken om oostelijk naar Nieuw-Zeeland te varen.

Nadat iedereen zijn plek op het overvolle dek had gevonden, kwamen ze er al gauw tot hun ontzetting achter dat er net genoeg ligruimte was voor veertig man tegelijk. De zeelui van het schip beseften dat hun leven groot gevaar liep. De planken van het dek bevonden zich slechts tien centimeter boven het water. Als er een ruwe zee opkwam, zou het vlot met zijn onfortuinlijke passagiers ondergedompeld worden.

Scaggs hing het kompas aan de achtermast voor het roer. ‘Hij het zeil, meneer Ramsey, en zet een koers van één-vijftien graden oost-zuidoost.’

‘Jawel, kapitein. Dus we gaan niet naar Australië?’

‘De westkust van Nieuw-Zeeland is onze beste hoop.’

‘Hoe ver denkt u dat het is?’

‘Zeshonderd mijl,’ antwoordde Scaggs op een toon alsof er net voorbij de horizon een zandstrand wenkte.

Ramsey keek met een frons het volle dek rond. Zijn blik viel op een groep veroordeelden die in een gedempt gesprek verdiept waren. Ten slotte zei hij somber: ‘Volgens mij zal niemand van ons godvrezende zeelui gered worden zolang we met dat schuim opgescheept zitten.’

De daaropvolgende vijf dagen bleef de zee kalm. Er ontstond een routine van gedisciplineerde rantsoenering. De nooit aflatende, wrede zon veranderde het vlot in een vurige hel. Ze zouden wanhopig graag het water in zijn gesprongen om af te koelen, maar de haaien zwommen al rond, hopen op een gemakkelijk hapje. De matrozen gooiden emmers zout water op het canvas afdak, maar dat maakte de lucht eronder alleen maar vochtiger.

De stemming op het vlot begon al van zwartgalligheid naar ver-

raderlijkheid om te slaan. De mannen die twee maanden lang in het donkere ruim van de Gladiator opgesloten hadden gezeten, voelden zich zonder de veiligheid van de scheepsromp, omgeven door het niets, slecht op hun gemak. De veroordeelden keken de zeelui en de soldaten met een vuile blik aan en mompelden binnensmonds. Scaggs, wie dit alles niet ontging, gaf luitenant Sheppard opdracht dat zijn mannen hun musketten moesten laden en te allen tijde schietklaar moesten houden.

Jess Dorsett bestudeerde de lange vrouw met het gouden haar. Ze zat alleen naast de voormast. In de manier waarop ze de ontberingen zonder enige verachting op zich af liet komen, straalde ze een soort taaie berusting uit. Op de andere veroordeelde vrouwen sloeg ze geen acht, ze praatte zelden en hield zich afzijdig. Volgens Dorsett was ze een vrouw met haar eigen waarden.

Hij sloop door de massa lichamen op het vlot tot hij door de harde blik van een soldaat werd gestopt die hem met zijn musket teruggebaarde. Dorsett was een geduldig man en wachtte tot de wacht werd afgelost. Zijn vervanger zat naar de vrouwen te loeren, die hem direct begonnen uit te dagen. Onder dekking van deze afleiding naderde Dorsett de onzichtbare lijn die de mannen van de vrouwen scheidde. De blonde vrouw merkte niets. Ze hield haar blauwe ogen op iets gericht dat alleen zij in de verte kon zien.

‘Zoek je Engeland soms?’ vroeg hij met een glimlach.

Ze keek hem aan met een blik alsof ze niet wist of ze hem een antwoord waardig achtte. ‘Een dorpje in Cornwall.’

‘Waar je gearresteerd bent?’

‘Nee, dat was in Falmouth.’

‘Voor een moordaanslag op koningin Victoria?’

Ze lachte met sprankelende ogen. ‘Voor het stelen van een deken.’

‘Dan moet je het wel koud hebben gehad.’

Ze werd ernstig. ‘Het was voor mijn vader. Hij lag op sterven, hij had een longziekte.’

‘Neem me niet kwalijk.’

‘Jij bent de struikrover.’

‘Dat klopt, tot mijn paard een been brak en het gezag me te pakken kreeg.’

‘En je heet Jess Dorsett.’

Hij vond het prettig dat ze wist wie hij was en vroeg zich af of ze naar hem geïnformeerd had. ‘En jij heet...?’

‘Betsy Fletcher,’ antwoordde ze zonder aarzelen.

‘Betsy,’ zei Dorsett zwierig, ‘ik zal je beschermer zijn.’

‘Ik heb geen opgedirkte struikrover nodig,’ zei ze vlug. ‘Ik kan wel voor mezelf zorgen.’

Hij gebaarde naar de op het vlot bijeengepakte horde. ‘Je kunt best een paar stevige handen gebruiken voor we vasteland zien.’

‘Waarom zou ik vertrouwen stellen in een man die zijn handen nooit vuil heeft gemaakt?’

Hij keek haar recht aan. ‘Ik mag dan wel in mijn goede dagen een paar koetsen overvallen hebben, maar behalve onze goede kapitein Scaggs, ben ik waarschijnlijk de enige man van wie je opaan kunt dat hij zich niet aan je opdringt.’

Betsy Fletcher wees naar een paar onheilspellende wolken die op een verfrissende bries op hen afkwamen. ‘Vertel me dan maar eens hoe je me daartegen gaat beschermen, meneer Dorsett.’

‘Nou kunnen we het wel schudden, kapitein,’ zei Ramsey. ‘Zullen we de zeilen reven?’

Scaggs knikte grimmig. ‘Snij korte stukken touw van het extra vat touwwerk en deel ze uit. Zeg die arme duivels dat ze zich aan het vlot moeten vastbinden.’

De zee begon gevaarlijk te rijzen en het vlot slingerde en bonkte op de golven die over de opeengedrongen massa lichamen heen sloegen. Iedereen klemde uit alle macht zijn of haar stuk touw vast. De slimmeriken hadden zich aan de planken vastgebonden. De storm was lang zo heftig niet als de tyfoon waarin de Gladiator was vergaan, maar je kon al gauw niet meer zeggen waar het vlot ophield en de zee begon. De golven werden steeds hoger en het schuim werd van de koppen geblazen. Een enkeling probeerde te gaan staan om zijn hoofd boven water te houden, maar het vlot rolde en steigerde zo wild dat hij bijna onmiddellijk weer tegen de planken sloeg.

Dorsett bond Betsy met zijn eigen touw en het hare aan de mast vast. Vervolgens wikkelde hij zich in de tuiglijnen en schermde haar

met zijn lichaam tegen de golven af. Tot overmaat van ramp kwam de regen zo hard op hen neer dat het wel leek of ze door duivels met stenen bekogeld werden. Van alle kanten sloegen de golven over hen heen.

Het enige geluid dat boven de razende storm uitkwam was het krachtige gevloek van Scaggs die zijn bemanning opdracht gaf de voedselvoorraden steviger vast te sjoeren. De matrozen worstelden om de kratten en vaten met meer touwen vast te binden, maar op dat moment sloeg een reusachtige golf op hen neer en duwde het vlot diep onder water. Wel een minuut lang twijfelde niemand op het jammerlijke vlot eraan dat ze gingen sterven.

Scaggs hield zijn adem in, deed zijn ogen dicht, en bleef met gesloten mond doorvloeken. Het gewicht van het water leek wel alle leven uit hem weg te persen. Na wat hem als een eeuwigheid voorkwam rees het vlot traag in het ziedende schuim omhoog. Degenen die niet de zee ingesleurd waren haalden diep adem en hoestten het zeewater uit.

De kapitein keek ontzet het vlot rond. De hele voorraad voedsel was weggeslagen. De kratten en vaten hadden zich als een lawine een weg door de massa veroordeelden gebaad en ze verminkt en van het vlot afgesleurd. Niemand kon op hun wanhopige hulpgeschreeuw reageren. De ziedende zee voorkwam elke poging tot hulp en degenen die de dans waren ontsprongen konden slechts de bittere dood van hun kameraden betreuren.

De hele nacht door werd het vlot met zijn ellendige passagiers door de golven bestookt. Tegen de ochtend begon de zee te kalmeren en nam de wind tot een lichte zuidelijke bries af. Maar ze bleven nog altijd op de uitkijk voor de ene verraderlijke golf die buiten hun gezichtsbereik op de loer lag om onverwacht over de halfverdrinken overlevenden heen te spelen.

Toen Scaggs eindelijk kon staan om de totale schade op te nemen, ontdekte hij tot zijn ontsteltenis dat geen enkel vat eten of water door de ziedende zee gespaard was. Daar kwam nog een andere ramp bij. Een paar flarden zeil was alles wat er aan de masten overbleef. Hij gaf Ramsey en Sheppard opdracht de vermisten te tellen. Ze kwamen tot een totaal van zeventwintig.

Sheppard schudde terneergeslagen zijn hoofd. 'Arme drommels. Het lijken wel verzopen ratten.'

'Zeg tegen de bemanning dat ze met de overblijfselen van de zeilen zoveel mogelijk water moeten verzamelen voor de regen stopt,' zei Scaggs tegen Ramsey.

'We hebben niets om het in te doen,' zei Ramsey ernstig. 'En waar moeten we mee zeilen?'

'Als iedereen zich volgedronken heeft, zullen we het zeil zo goed en zo kwaad als het kan repareren en onze oost-zuidoostelijke koers aanhouden.'

Toen men op het vlot weer tot leven kwam maakte Dorsett de tuiglijnen los en pakte Betsy bij de schouders. 'Ben je gewond?' vroeg hij hoffelijk.

Ze keek hem aan vanonder slierten lang haar die tegen haar gezicht geplakt zaten. 'Deze verzopen kat zal niet naar het koninklijke bal kunnen. Maar al ben ik nog zo nat, ik ben blij dat ik leef.'

'Het was geen beste nacht,' zei hij grimmig, 'en ik ben bang dat het niet de laatste zal zijn.'

Terwijl Dorsett haar troostte, begon de zon in alle hevigheid te schijnen. Zonder het door de wind en de golven weggeslagen afdak was er geen enkele beschutting tegen de hitte. Al snel kwamen martelende honger en dorst opzetten. Elk kruimeltje eten dat tussen de planken gevonden werd, was al snel opgegeten. Het beetje regen dat in de verscheurde zeilen was opgevangen, verdween snel.

Toen de flarden werden gehesen, bleken de zeilen weinig uit te halen. Met de wind achter was het vlot nog wel te besturen, maar elke poging om te laveren leidde er alleen maar toe dat het vaartuig dwars op de wind kwam te liggen. Scaggs' onvermogen om de richting van het vlot te beïnvloeden droeg aan zijn toenemende frustratie bij. Door zijn kostbare navigatie-instrumenten tijdens het zwaarste van de storm stevig tegen zijn borst te klemmen, had hij ze behouden en nu begon hij de positie van het vlot te bepalen.

'Zijn we dicht bij land, kapitein?' vroeg Ramsey.

'Ik ben bang van niet,' zei Scaggs ernstig. 'De storm heeft ons naar het noorden en westen doen afdrijven. We zijn verder van Nieuw-Zeeland verwijderd dan twee dagen geleden rond deze tijd.'

‘Zonder zoet water zullen we het in hartje zomer op het zuidelijk halfrond niet lang uithouden.’

Scaggs wees naar een paar vinnen die twintig meter van het vlot vandaan het water doorkleefden. ‘Als we binnen vier dagen geen boot zien, ben ik bang, meneer Ramsey, dat de haaien een kostelijk banket te wachten staat.’

De haaien hoefden niet lang te wachten. De tweede dag na de storm werden de lichamen van degenen die aan de tijdens de woeste zeeën opgedane verwondingen bezweken het water ingeschoven waar ze snel in een bloederig schuim verdwenen. Een van de monsters leek wel bijzonder vraatzuchtig. Scaggs stelde vast dat het een witte haai was, gevreesd als de gulzigste moordmachine van de zee. Hij schatte zijn lengte op een meter of acht.

En dat was nog maar het begin van de bezoeken. Dorsett kreeg als eerste een voorgevoel van de gruwelijkheden die de arme stakkers op het vlot zichzelf zouden aandoen.

‘Ze zijn iets van plan,’ zei hij tegen Betsy. ‘De manier waarop ze naar de vrouwen loeren staat me helemaal niet aan.’

‘Over wie heb je het?’ vroeg ze met gebarsten lippen. Ze had haar gezicht met een gerafelde sjaal bedekt, maar haar blote armen en benen die onder haar rok uitstaken waren al verbrand en zaten onder de blaren.

‘Dat schurfterige stelletje smokkelaars achter op het vlot onder aanvoering van Jake Huggins, die moordenaar uit Wales. Die zou je nog liever de strot afsnijden dan te vertellen hoe laat het is. Ik wed dat ze een mouterij op touw aan het zetten zijn.’

Betsy staarde wezenloos over de lichamen die op het dek lagen heen. ‘Waarom zouden ze het bevel over zoiets als dit willen overnemen?’

‘Daar wil ik juist achter komen,’ zei Dorsett. Hij stapte over en langs de veroordeelden die, zich van niets anders bewust dan hun brandende dorst, op de vochtige planken lagen en als een van de weinigen die de samenzweerders durfden te benaderen drong hij zich langs Huggins’ beulen heen. Zonder acht op hem te slaan bleven ze gedempt met elkaar mompelen met nu en dan een vuile blik in de richting van Sheppard en zijn soldaten.